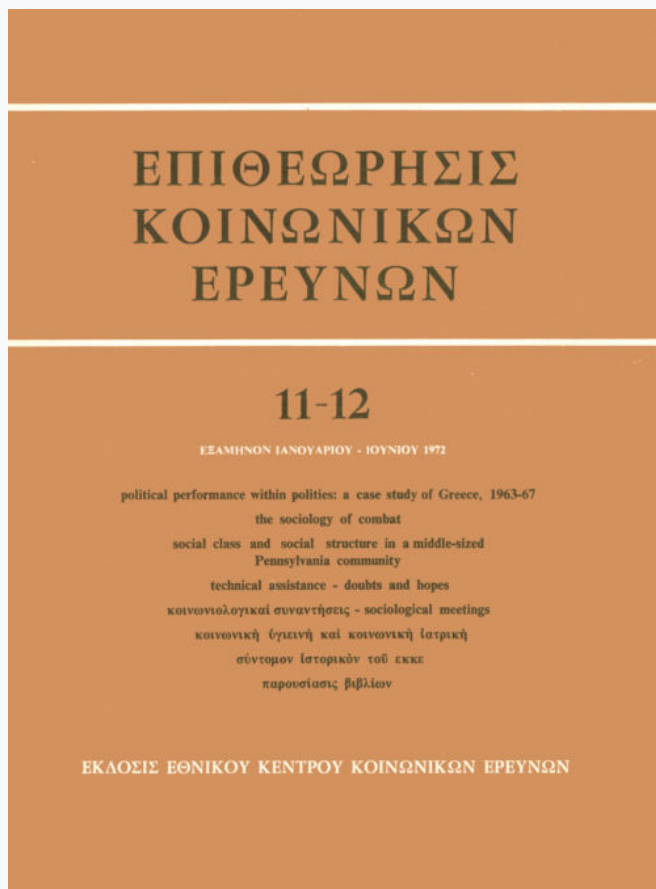

The Greek Review of Social Research

Vol 11 (1972)

11-12

La Répartition du Revenu National: Les modèles modernes et leur dépassement. (Η Κατανομή του Εθνικού Εισοδήματος: Τα μοντέρνα μοντέλα και το «ξεπέρασμά » τους)

Δημ. Α. Γερμίδης

doi: [10.12681/grsr.280](https://doi.org/10.12681/grsr.280)

Copyright © 1972, Δημ. Α. Γερμίδης

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

Γερμίδης Δ. Α. (1972). La Répartition du Revenu National: Les modèles modernes et leur dépassement. (Η Κατανομή του Εθνικού Εισοδήματος: Τα μοντέρνα μοντέλα και το «ξεπέρασμά » τους). *The Greek Review of Social Research*, 11, 51. <https://doi.org/10.12681/grsr.280>

able experience of certain foreign Church Centres for Marriage Preparation which have concentrated their attention on those attitudes which evoke the most immediate response in the engaged couple.

The possible contribution that «information-theory» can make to the subject under investigation was considered most valuable, so an attempt was made to apply its principles to the question of the personal contact between the Pastoral Team and the couple, and of the process of teaching the Orthodox Christian view on marriage.

Similarly the use of material drawn from psychology and consideration of the problems of engaged couples, as well as the contemporary structure of marriage was considered indispensable. Thus we have tried to form a better understanding both of the couple and of the union which they are invited to enter into today, and to show the need for pastoral preparation.

Further, careful attention has been paid to the theological foundation of the «active method» used in modern educational theory, which encourages the couple to participate in their own marriage preparation. This was done by employing the Orthodox principle of «synergy» or collaboration. We have above all tried to indicate which of the existing methods of preparation favour this active participation.

E.K.E.

La Répartition du Revenu National: Les modèles modernes et leur dépassement. (Η Κατανομή του Έθνικου Εισοδήματος: Τα μοντέρνα μοντέλα και το «εξεπέρασμά τους», tome IV, Έκδόσεις Génin, Paris 1970, 331 σελ.).

Η έκδοσις του τετάρτου τόμου της «Κατανομής του Έθνικου Εισοδήματος» αφιερωμένου εις τὰ «μοντέρνα μοντέλα» της κατανομής, συμπληρώνει το δεύτερον μέρος ενός γιγαντιαίου έργου το όποιον οι δύο συγγραφείς Jean Marchal και Jacques Lecaillon, διαπρεπείς Καθηγηταί της Πολιτικής Οικονομίας του Παν/μίου των Παρισίων, ήρχισαν κατά τὰ ἔτη 1957-58.

Η μελέτη τῶν νόμων καὶ κανόνων, οἱ ὅποιοι διέπουν τὴν κατανομὴν τοῦ Ἐθνικοῦ Εἰσοδήματος μεταξὺ τῶν διαφόρων κοινωνικοοικονομικῶν ὁμάδων, ἀποτελεῖ τὸ ἐπικεντρῶν τῶν ἐπιστημονικῶν ἐνδιαφερόντων καὶ ἐρευνῶν τῶν δύο συγγραφέων.

Εἰς τοὺς δύο πρώτους τόμους τοῦ προαναφερθέντος ἔργου τὸν οἱ δύο Καθηγηταὶ ἀνέλευσαν λεπτομερῶς τὴν διάρθρωσιν καὶ τὴν συμπεριφορὰν τῶν κοινωνικοοικονομικῶν ὁμάδων τῶν «μισθωτῶν», τῶν «κατόχων κερδῶν», τῶν «γεωργῶν», τῶν «δανειστῶν» καὶ τέλος τῶν «ἀπολαμβάνοντων κοινωνικῶν παροχῶν», προβαίνοντες κυρίως εἰς τὴν μελέτην τῆς συν-

θέσεως καὶ τῆς ἐξελίξεως τοῦ εἰσοδήματος τῶν, ἐξετάζοντες ταυτοχρόνως ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν θέσιν τῶν ὁμάδων αὐτῶν εἰς τὰς ἀντιστοιχίας ἀγορᾶς τῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸν βαθμὸν καὶ τὰς ἐπιπτώσεις τῆς ὀργανώσεώς των.

Ὁ τρίτος τόμος τοῦ ἔργου περιλαμβάνει τὴν παρουσίαν καὶ κριτικὴν ἀνάλυσιν τῶν «μοντέλων» τῆς κατανομῆς, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τὰ δύο βασικά τοιαῦτα, ἥτοι τὸ κλασικὸν καὶ τὸ μαρξιστικόν, μεῖ ἰδιαιτέραν ἀναφορὰν εἰς τὰ χαρακτηριστικά τῆς λειτουργικῆς πλευρᾶς τοῦ τελευταίου μοντέλου.

Ὁ παρὼν τέταρτος τόμος ἀποτελεῖ τὴν συνέχειαν καὶ τὸ τέλος τοῦ μέρους τῆς μελέτης τοῦ ἀφιερωμένου εἰς τὰ μοντέλα. Διὰ τοῦ ὅρου «μοντέρνα μοντέλα» τῆς κατανομῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Εἰσοδήματος, οἱ δύο συγγραφεῖς χαρακτηρίζουν ὅλας ἐκείνας τὰς ἀναλύσεις αἱ ὁποῖαι ἠκολούθησαν τὴν «ἀπανάστασιν τῆς ὀριακῆς ὀφελείας» (revolution marginaliste) τῶν ἐτῶν 1870-1880, ἥτοι τὸ Νεοκλασικὸν καὶ Νεοκεϋνσιανὸν μοντέλου.

Ἀλλὰ οἱ «μοντέρνοι συγγραφεῖς», μολοντὶ ὅλοι υἱοὶ τῆς ἐπαναστάσεως τῆς ὀριακῆς ὀφελείας, δὲν συμφωνοῦν ἐπὶ πλείστον σημείων, καὶ κυρίως ὡς πρὸς τὴν μέθοδον ἀναλύσεως. Οὗτω, ἐφαρμόζοντες μίαν μικροοικονομικὴν ἀνάλυσιν, οἱ νεοκλασικοὶ συγγραφεῖς ὠδήγηθησαν εἰς τὴν μελέτην καὶ τὴν ἐξήγησιν τῶν προβλημάτων τῆς κατανομῆς διὰ μέσου τῆς παραγωγῆς. Ὅσον ἀπὸ τοὺς Κεϋνσιανούς, υλοθετοῦντες μίαν μακροοικονομικὴν μέθοδον ἀναλύσεως, ἐρμηνεύουν τὰ ἴδια προβλήματα τῆς κατανομῆς διὰ μέσου τῆς συνολικῆς ζήτησεως.

Η μελέτη λοιπὸν τῶν μοντέλων ὑπὸ τῶν J. Marchal καὶ J. Lecaillon, βασίζεται ἐπὶ τῶν ἐννοιολογικῶν καὶ μεθοδολογικῶν αὐτῶν διαφορῶν αἱ ὁποῖαι ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν χρησιμοποίησιν πότε μὲν τῆς ἐννοίας τῆς «κοινωνικῆς κατανομῆς», πότε δὲ τῆς ἐννοίας τῆς «λειτουργικῆς κατανομῆς», καὶ καταλήγει εἰς τὴν παρουσίαν ἐνὸς *συνθετικοῦ μοντέλου*, ἱκανοῦ διὰ συμβίβασις βραχυχρονίας καὶ μακροχρονίας τὰ νεοκλασικὰ καὶ νεοκεϋνσιανὰ μοντέλα.

Οἱ δύο ἐκλεκτοὶ συγγραφεῖς δὲν περιορίζονται ἁπλοῦς μόνον εἰς τὴν θεωρητικὴν ἐξήγησιν τῆς κατανομῆς, ἀλλὰ ἐπιστρέφουν εἰς τὴν ἀνάλυσιν τῆς πραγματικότητος, διὰ τῆς μελέτης τῆς ἐξελίξεως τῆς κατανομῆς τοῦ εἰσοδήματος εἰς τὴν γαλλικὴν οἰκονομίαν, ἐλέγχοντας οὕτω ὅλας τὰς διατυπώσεις ὑποθέσεις καὶ τὴν παρουσίαν τῶν μοντέλων.

Ἐπὶ τῆς βάσει αὐτῶν τῶν παρατηρήσεων αἱ ὁποῖαι ἐκτίθενται εἰς τὸ πρῶτον κεφάλαιον τοῦ τετάρτου τίτλου τοῦ παρόντος τόμου, οἱ δύο ἐπιφανεῖς συγγραφεῖς ἐπιχειροῦν διὰ προσδιορίσασιν τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα δύνανται ἤδη νὰ ἐκφράσων τὰ «ξεπεράσματα» τῶν μοντέρνων μοντέλων.

Οὕτω ἐὰν ὁ ἐρευνητής θέλῃ νὰ συλλάβῃ κατὰ τρόπον ἀκριβῆ τὴν παρατηρη-

μένην πραγματικότητα, ὀφείλει νὰ υιοθετήσῃ μίαν «νομισματικὴν» μέθοδον ἀναλύσεως (analyse en termes monétaires), ἀντὶ τῆς χρησιμοποιοῦμένης συνθήσεως «πραγματικῆς» τοιαύτης (analyse en termes réels).

Ἡ μέθοδος αὕτη, ἐν συνδυασμῷ μετὰ μίαν λεπτομερῆ μελέτην τῆς συμπεριφορᾶς τῶν πλέον ἀντιπροσωπευτικῶν ὁμάδων τῶν κατόχων εἰσοδήματος, δύναται νὰ ὀδηγήσῃ εἰς μίαν ἀναθεωρημένην ἔννοιαν τῆς μακροοικονομικῆς ἰσορροπίας, βραχυχρονίας καὶ μακροχρονίας.

Υπογραμμίζοντες τὸν μοναδικὸν χαρακτήρα τῆς ἀπὸ δωδεκαετίας καὶ πλέον ἀναληφθείσης ὑπὸ τῶν ἐξεχόντων Καθηγητῶν Jean Marchal καὶ Jacques Lecaillon προσπαθείας, ἃς εὐχρηθῶμεν νὰ ἴδωμεν συντόμως περατωμένον τὸ μνημειώδες ἔργον τὸν ἐπὶ τῆς Κατανομῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Εἰσοδήματος.

ΔΗΜ. Α. ΓΕΡΜΙΔΗΣ

Migrations et Developpement: Le cas de l'Algerie (Ἀποδημιαὶ καὶ Ἀνάπτυξις: ἡ περίπτωσις τῆς Ἀλγερίας), ὑπὸ Madeleine Trebous. Ἐκδόσεις τοῦ Centre de Developpement de l'OCDE, Paris 1970, 241 σελ.

Τὸ μεταναστευτικὸν κίνημα ἐκ τῆς Ἀλγερίας πρὸς τὴν Ἐυρώπην ἀρχίζει περὶ τὸ 1870 καὶ ἴσῃ, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 20οῦ αἰῶνος, ἠγορῶνται σοβαρὰς διακυμάνσεις, ὀφειλομένης ἰδίως εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς πολεμικῆς βιομηχανίας τῆς Ἐυρώπης, συντόμως ἀκολουθηθείσας ἀπὸ τὰς ἀνάγκας τῆς ἀνοικοδομησεως.

Ἐν τούτοις, μόνον μετὰ τὸ 1950 τὸ μεταναστευτικὸν κίνημα λαμβάνει μαζικὸν χαρακτήρα. Κατ' αὐτὸ τὸ ἔτος 200 μετὰ 250.000 Ἀλγερινῶν—ἀντιπροσωπευόντων τὸ 20% τοῦ ἐνεργοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ἀλγερίας—ἀπεσπορεύοντο εἰς τὴν Ἐυρώπην, ἐνθὲ τὸ 1966 ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνθρώπων εἰς 300.000. Κατὰ τὸ ἴδιον ἔτος ὁ ἄλγερινὸς πληθυσμὸς ὁ ζῶν ἐν γένει εἰς τὸ ἐξωτερικὸν θνήσκει εἰς 800.000, ἥτοι τὰ 6% τοῦ συνολικοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ἀλγερίας. Ἐὰν λάβῃ τὴν ὑπ' ὄψιν μόνον τὴν δευτερογενῆ τομεᾶ, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐργαζομένων εἰς τὴν Ἐυρώπην ἦτο κατὰ τὸ 1966 μεγαλύτερος ἀπὸ ὅ,τι εἰς τὴν Ἀλγερίαν.

Ἡ Γαλλία εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν χώρα ὑποδοχῆς μετὰ 96,7% τοῦ συνόλου τῶν μεταναστῶν, τὸ δὲ ὑπόλοιπον καταμετρεῖται κυρίως εἰς τὸ Βέλγιον καὶ τὴν Δυτικὴν Γερμανίαν.

Ἐνόπιον τῶν διαστάσεων τοῦ μεταναστευτικοῦ κινήματος, καὶ ἐν ὄψει τῶν νέων πραγματικότητων καὶ διαβρώσεων ἐνὸς ἀνεξαρτήτου κράτους μετὰ μίαν ὑπὸ ἀνάπτυξιν οἰκονομίαν, τὸ πρόβλημα τῆς ἀλγερινῆς μεταναστεύσεως πρέπει νὰ τεθῆ ἐκ νέου ἐπὶ τάπητος.

Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἡ μελέτη τῆς Madeleine Trebous εἶναι *τισιπλὴν ἀξίαν*: